

O KAKO DUGO . . .

Sestra Marija od Presv. Srca

O kako dugo već putujem,
a još ne stigoh svome Uviru.
I već su mi sve stope krvave
od rana mojih.

Možda će me baš zato dočekati
veliki, rumeni sjaj

Otkrivenja.

DIJABOLIČNO NEZVANIČNO ILI SLIČNO

Alma Fides

Osvljuju se: mala lisica i hrom, jednooki On, bezimen, stoivišeimen — Crni Anđeo, sumoran Prorok bezumlja, nesigurnosti. U čulnom uzlu praiskonske bajke, u krvi, u želji bijega, u dosadi, u surogatima, u lažnim trofejima, u umoru tijela, u ojađenosti nečeg što bi htjelo da bude srce.

Dobrodošla neiskupljena riječi, tugo neiscrpljiva!

Izgnubljeni u rastu neboderâ, izbrazdani džunglom i pustinjama, obeshrabreni močvarom u rubu neba — doista mi smo smiješni. Možda su zato neuhvatljivi sunce i zvijezde. A tako se bolno uvlače pod kožu, rispiruju nemir, nešto traže, sugeriraju da nisu sami.

Prohtjeli su nam se zabave i psalmi, procesije i karnevali. U lovu na boje rasplinjujemo se poput mjehura od sapunice u dječjoj igri. I ostajemo protiv volje — u igri, zaskočeni od prostora i vremena, podmetanja i nadmetanja, paragrafâ i epitafâ. Vreva je »moj bližnji«, slijep, kljast, gluh, ljigav, nadmen, — i hulja i rulja, demagog, polubog, iz hira dobar, iz slabosti zao, bez krivnje kriv, ranjiv, samoživ, Moj bližnji — s Anđelom pod ruku, s demonom u skutu, zaslijepljen neonskim svjetlima reklama, zbunjen kandidom, tako dirljivo željan topline koja je kao zdravlje. Moj bližnji — glumac samom sebi neprepoznatijiv, skitnica i narkoman, komičan i tužan. I na kraju trke samo — umoran.